

Huub Stapel heeft de hoofdrol in het theaterspektakel 'Het Geluk van Limburg', dat gaat over het Limburgs mijnverleden. FOTO BAS QUAEDVLIEG

THEATER

Zien we Huub Stapel ook als zanger in 'Het Geluk van Limburg'?

Een bewogen stukje Nederlandse geschiedenis – de mijnindustrie in Limburg – wordt in 2025 in de spotlights gezet in het nieuwe muzikale theaterspektakel 'Het Geluk van Limburg' van Toneelgroep Maastricht. In Schacht Nulland in Kerkrade was gistermiddag de aftrap.

KERKRADE
DOOR IVAR HOEKSTRA

Het heeft altijd iets armetierigs, iemand die via een laptopverbinding meedoet aan een persconferentie. Schrijfster Marcia Luyten van de nu al klassieker *Het Geluk van Limburg* spreekt het publiek in Kerkrade toe vanuit haar huis in Amsterdam, gezeten voor een immense boekenkast. Typisch Huub Stapel om daar op zijn Stapels een beetje de draak mee te steken. „Ha Marcia, vanuit Amsterdam!”, roept hij hard richting laptop alsof hij de afstand tussen Kerkrade en Amsterdam moet zien te overbruggen. Met Stapel is meteen de grote man van het toneelstuk genoemd en zijn afbeelding staat dan ook groot op de poster. „Zonder Huub zaten we hier niet”, zegt Servé Hermans, producent en co-regisseur van het stuk. Want er is niemand die het verhaal van *Het Geluk van Limburg* beter kan vertellen dan Stapel. Als Noord-Limburger die opgroeide in Tegelen zag hij als kind iedere dag de busjes rijden die vanuit Zuid-Limburg de Noord-Limburgse koempels oppikten. „Dat intrigeerde mij als kind behoorlijk, en eind jaren zeventig heb ik die

twee elpees van Carboon echt grijsgedraaid. Helaas heb ik die elpees op een gegeven moment weggedaan, maar heb ze via Spotify weer herontdekt. Man, wat zijn die nummers goed. Ze geven zo'n goed inzicht in het leven van de koempel. Die teksten raken echt de kern, in de voorbereiding op mijn rol als verteller heb ik daar heel veel aan.”

Blegny

Om nog beter te ervaren hoe het leven ondergronds was, reisde Stapel af naar de mijn in het Belgische Blegny en was verbijsterd. „Hoe die mijnwerkers zo diep onder de grond met nauwelijks ruimte daar moesten poepen, pissen en eten onder een oorverdovend lawaai. Echt de hel.” Het versterkte bij Stapel alleen maar het gevoel dat hij absoluut mee wilde werken aan *Het Geluk van Limburg*. „Met dit theaterstuk krijgen de overleden koempels en de koempels die er nog zijn een monumentje, dat verdienen ze zo enorm. Want ze zijn na de sluiting van de mijnen gewoon verneukt.” Er is trouwens een goede kans dat we Stapel behalve als verteller in het stuk ook als zanger in actie zien. „Ja, Servé hintte daar net een beetje op. Maar ik weet nog van niets, heb de synopsis van het

stuk nog niet gezien. Maar het lijkt mij leuk, ik zing graag en met Frans Pollux die Luytens boek tekstueel bewerkt voor theater hebben we natuurlijk iemand in huis die ook prachtige liedjes kan schrijven.”

Gammele lift

Voor Pollux zit de uitdaging in de theaterbewerking vooral in het overbrengen van de echte mijn-

ervaring. „Dat je in een gamele lift zevenhonderd meter afdaalde de grond in, dat willen we groot uitmeten.”

Pollux gaat dat doen met de hulp van Servé Hermans en Pieter Kuijpers. De laatste is de laatste jaren vooral druk als regisseur van grote televisie- en Netflix-series, maar heeft speciaal voor deze theaterproductie ruimte in zijn agenda gemaakt. Tot grote vreugde van Hermans. „Ik voel mij net Ronald Koeman die zijn droomselectie heeft mogen samenstellen. Huub Stapel, Peter Kuijpers en Frans Pollux die aan de slag gaan met dit prachtige boek van Marcia Luyten. Wat kun je als Toneelgroep Maastricht nog meer wensen?”

Niets. Nou ja, Frans Pollux heeft nog wel één wens. „Dat ik in het script het woordje 'Venlo' kan stoppen.”

Helaas is de lijnverbinding met Luyten vanuit de boekenkastkamer in Amsterdam al verbroken, dus of de schrijfster akkoord gaat met deze toevoeging in haar klassieker is ongewis. Maar Pollux kennende, gaat hij het zeker proberen.

Het Geluk van Limburg is van 23 juli t/m 26 oktober 2025 te zien in de Rodahal in Kerkrade. De kaartverkoop is gestart via www.hetgelukvanlimburg.nl.

Hoe die mijnwerkers zo diep onder de grond met nauwelijks ruimte daar moesten poepen, pissen en eten onder een oorverdovend lawaai. Echt de hel.

Huub Stapel